

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 65Ek/307/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119231746
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Segečová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6119231746.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného Martina Poráča, nar. 4.2.1975, bytom Branisková 1228/8, 040 01 Košice, právne zast. JUDr. Evou Hencovskou, advokátkou, so sídlom Bajzova 2, 040 01 Košice, proti povinnému KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, právne zast. JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, vedenej pred súdnou exekútkou Mgr. Ivetou Ailerovou, so sídlom exekútorského úradu Mlynská 3, 934 01 Levice, pod sp. zn. 402EX 150/19, o vymoženie 15.000,-EUR s prísl., rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 65Ek/307/2019 zo dňa 19. júna 2019, takto

rozhodol:

I. Sudca sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 65Ek/307/2019 zo dňa 19. júna 2019 **z a m i e t a**.

II. Súd oprávnenému **p r i z n á v a** náhradu trov konania o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 65Ek/307/2019 zo dňa 19. júna 2019, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 203,96,-EUR.

o d ō v o d n e n i e :

1. Na základe návrhu oprávneného, doručeného súdu dňa 22.2.2019, sa začalo proti povinnému exekučné konanie pre vymoženie pohľadávky priznanej na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 10C/294/2014-161, zo dňa 26.10.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 6.11.2018 a vykonateľnosť dňa 10.11.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Co/18/2018-207 zo dňa 9.10.2018 (ďalej len „exekučný titul“). Exekučným titulom bola povinnému (žalovanému 2/) uložená povinnosť uhradiť oprávnenému (žalobcovi 2/) sumu vo výške 15.000,-EUR, spoločne a nerozdielne so žalovaným 1/ .

2. Vykonaním exekúcie poveril tunajší súd Poverením sp. zn. 65Ek/307/2019 dňa 25.2.2019 súdnu exekútku Mgr. Ivetou Ailerovou, so sídlom exekútorského úradu Mlynská 3, 934 01 Levice. Doručením poverenia súdnej exekútky dňa 25.2.2019 sa začala exekúcia vykonávaná v neprospech povinného.

3. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 65Ek/307/2019 zo dňa 19.6.2019, vydaným vyšším súdnym úradníkom, súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol (výrok I.) a oprávnenému priznal nárok na náhradu trov konania predstavujúce výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, za jeden úkon právnej služby, vyjadrenie k návrhu povinného, vo výške 203,96,-EUR (výrok II.).

4. Vyšší súdny úradník svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že povinný nepreukázal súdu žiadne skutočnosti odôvodňujúce zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Povinný videl dôvod na zastavenie exekúcie v tom, že exekúcia je vedená neprípustne iba voči nemu, teda

bez účasti žalovaného 1/, s ktorým však tvorí nerozlučné procesné spoločenstvo účastníkov na strane povinných. Toto spoločenstvo bolo dané už v rámci súdneho konania o vydanie exekučného titulu má byť kauzálné kreované aj v exekúcii. V exekúcii pritom nebolo ani len skúmané, či žalovaný 1/ už neplnil, čím by v plnom rozsahu nepochybne zanikla pohľadávka oprávneného vymáhaná v tejto exekúcii. Vzťah záväzku žalovaného 1/ a jeho ako žalovaného 2/, povinný analogicky, s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 MCdo 9/2013 zo dňa 27.8.2014, prirovnal k vzťahu dlžníka a ručiteľa, pričom jemu ako povinnému, ktorý má postavenie ručiteľa nie je známa skutočnosť, či sa oprávnený domáhal splnenia záväzku od žalovaného 1/ a teda, či oprávnenému vznikol priamy nárok vymáhať pohľadávku od žalovaného 2/ ako od povinného. Exekúcia je preto voči nemu vedená v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a nevyhnutne by mala byť zastavená ako neprípustná. S týmito tvrdeniami povinného nesúhlasil oprávnený, ktorý uviedol, že argumentácia povinného nemá oporu v zákone, keďže v danom prípade nejde o nerozlučné spoločenstvo podľa § 75 CSP ale o samostatné spoločenstvo podľa § 76 CSP, v zmysle ktorého každý zo žalovaných koná sám za seba. Aj vo výroku exekučného titulu je jasne uvedené, že povinný je zaviazaný plniť spoločne a nerozdielne spolu so žalovaným 1/, čo znamená, že v rozsahu splnenia si tejto povinnosti jedným zo žalovaných, zaniká povinnosť druhého žalovaného. Zdôraznil, že solidárnosť záväzku sama o sebe nezakladá nerozlučné spoločenstvo, ako sa mylne domnieva povinný. O nerozlučnom spoločenstve možno hovoriť tam, kde majú účastníci také spoločné práva a spoločné povinnosti, že sa rozhodnutie o veci samej musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane. Pre posúdenie, či ide o samostatne alebo nerozlučné spoločenstvo je rozhodujúca povaha predmetu konania vyplývajúceho z hmotného práva. V danom si však oprávnený mohol uplatniť nárok na plnenie ako voči škodcovi (žalovanému 1/), tak aj voči poisťovateľovi (žalovanému 2/). Procesné dôsledky rozhodnutia sú samostatné pre každého spoločníka. Uvedené dôsledky vyplývajú z hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, ktorý je samostatný a spoločenstvo je dané iba na procesnom základe, preto tvrdenie povinného o nerozlučnom spoločenstve nemožno akceptovať.

5. Vyšší súdny úradník, po preskúmaní veci, nepovažoval tvrdenia povinného za skutočnosti, ktoré by preukazovali dôvodnosť jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Konštatoval, že exekučné konanie a exekúcia sú vedené dôvodne, na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu a nie je daný žiadny dôvod na zastavenie exekúcie z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Poukázal na to, že exekučným titulom bol povinný zaviazaný na solidárne plnenie vo výške 15.000,-EUR, pričom pri solidárnych záväzkoch má oprávnený ako veriteľ, samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi a môže vymáhať splnenie záväzku v celom rozsahu alebo jeho časti voči jednému, niekoľkým alebo voči všetkým spoludlžníkovi a to súčasne alebo postupne. Splnenie záväzku jedným z dlžníkov však spôsobuje voči veriteľovi zánik záväzkov ostatných spoludlžníkov. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20.07.2010, sp.zn.30bo 63/2009). V danom prípade tak ide o samostatné procesné spoločenstvo podľa § 76 CSP, v ktorom majú dlžníci samostatné práva a povinnosti, keď každý koná v danom konaní sám za seba. Súd v danom prípade rozhoduje o každom nároku samostatne. Keďže povinný okrem vyššie uvedených skutočností neuviedol žiadny iný dôvod, podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, ktorý by odôvodňoval zastavenie predmetnej exekúcie, vyšší súdny úradník jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietol ako nedôvodný.

6. Proti takémuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktoré bolo právnenmu zástupcovi povinného doručené dňa 24.6.2019, podal povinný prostredníctvom právneho zástupcu sťažnosť dňa 9.7.2019, teda v zákonom stanovenej lehote.

7. Povinný podanú sťažnosť odôvodnil, pokiaľ ide o ním tvrdenú existenciu nerozlučného procesného spoločenstva na strane povinných osôb z exekučného titulu, zhodnými skutočnosťami, na aké poukazoval aj v návrhu na zastavenie exekúcie. Nad rámec týchto tvrdení povinný považoval napadnuté uznesenie za nesprávne a nezákonné aj z dôvodu, že postupom exekučného súdu malo byť porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. K porušeniu jeho práva konať pred súdom a uplatňovať tak jeho procesné práva pri ochrane jeho práv a záujmov malo dôjsť tak, že mu nebolo doručené vyjadrenie oprávneného, ktorým sa oprávnený vyjadril k ním podanému návrhu na zastavenie exekúcie. Poukázal na to, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má

právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: II. ÚS 14/01, II. ÚS 132/02 a III. ÚS 171/2006). Okrem uvedeného, právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia CSP. Ďalej povinný poukázal aj na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozhodnutie v prípade Trančíková proti Slovenskej republike) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 466/2014 zo dňa 12.03.2015) z ktorých má za to, že vyššie uvedený postup exekučného súdu, bol celkom zrejme nesprávnym procesným postupom, ktorým mu súd znemožnil (ako strane sporu), aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Aj z ďalších rozhodnutí (uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo 141/2010 zo dňa 21.10.2010, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/92/2011 zo dňa 9.8.2011, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/115/2011 zo dňa 20.10.2011, Uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 200/2010 zo dňa 09.11.2010), vyplýva konštantný právny názor, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov, treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces. Zároveň je takéto procesné opomenutie súdu hodnotené ako odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Povinný preto navrhuje súdu, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec vyššiemu súdnemu úradníkovi na ďalšie konanie.

8. Súd dňa 5.8.2019 odoslal sťažnosť povinného na vyjadrenie oprávnenému, cestou jeho právneho zástupcu, a poskytol mu možnosť vyjadriť sa k nej. Oprávnený, sa k sťažnosti povinného vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom podaní doručenom súdu dňa 22.8.2019.

9. Oprávnený zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach k otázke solidárneho záväzku, ktorý sám osebe nezakladá nerozlučné procesné spoločenstvo. Pokiaľ ide o nedoručenie jeho vyjadrenia, k návrhu povinného na zastavenie exekúcie, opätovne na vyjadrenie povinnému, oprávnený má za to, že takéto povinnosť exekučnému súdu z čl. 9 základných zásad CSP ani nevyplýva. Preto nemožno súhlasiť s tvrdením povinného, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť podľa názoru oprávneného, taký nesprávny procesný postup súdu, ktorý spočíva predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. V predmetnej veci nedošlo k porušeniu kogentných procesných ustanovení a preto nemohli nastať ani následky, ktoré s takýmto porušením zákon spája. Oprávnený vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť a uplatnil si voči povinnému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia súvisiacich s vyjadrením sa k sťažnosti povinného, vo výške 203,96,-EUR, pozostávajúcich zo sumy 160,17,-EUR za jeden úkon právnej služby, 9,80,-EUR za režijný paušál, všetko zvýšené o DPH.

10. V zmysle § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

11. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

12. V zmysle § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužívajú.

13. V zmysle § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

14. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

15. Po preskúmaní veci sudca konštatuje, že podaná sťažnosť povinného je nedôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

16. V zmysle § 45 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

17. V zmysle § 48 ods. 2, prvá veta Exekučného poriadku, exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nesplnil to, čo mu exekučný titul ukladá.

18. V zmysle § 76 CSP, samostatné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o samostatné práva a povinnosti a každý koná sám za seba. Súd rozhoduje o každom nároku a povinnosti samostatne.

19. V zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

20. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 11. odôvodnenia, sudca po preskúmaní exekučného spisu, k argumentom povinného v podanej sťažnosti uvádza:

21. Právna otázka charakteru procesného spoločenstva medzi solidárne zaviazanými dlžníkmi bola riešená vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 6 Cdo 544/2015 z 26.10.2016, sp. zn. 4 Cdo 203/2005 a pod.) a možno ju považovať v jeho rozhodovacej praxi za ustálenú. Súd poukazuje najmä na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/1/2018 zo dňa 29.1.2019, z ktorého vyplýva, že: „Pre posúdenie, či ide o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo je rozhodujúca povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva; tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému spoločníkovi, ide o nerozlučné spoločenstvo.“ Súd vzhľadom na uvedené rozhodnutie, neprisvedčil správnosti argumentácie povinného v otázke charakteru procesného spoločenstva na strane povinných subjektov ako nerozlučného. Naopak v danom prípade podľa názoru konajúceho súdu, medzi osobami, ktorým bola v exekučnom titule uložená spoločne a nerozdielne povinnosť plniť, nevzniklo nerozlučné procesné spoločenstvo ale naopak sú samostatnými procesnými spoločníkmi.

22. Je potrebné zdôrazniť, že procesné spoločenstvo strán sporu v súdnom konaní, nie je totožné s povahou predmetu konania vyplývajúcou z hmotného práva (solidárny záväzok). Civilný sporový poriadok rozlišuje procesné spoločenstvo strán sporu ako samostatné (§ 76 CSP), nerozlučné (§ 77 CSP) a nútené (§ 78 CSP). Pre samostatné procesné spoločenstvo, ktorým bolo aj spoločenstvo strán sporu v súdnom konaní, v ktorom bol vydaný sporný exekučný titul, je charakteristické, že každý spoločník vystupuje voči druhej strane samostatne. Jeho práva a povinnosti sú nezávislé od práv a povinností ostatných spoločníkov. Pre posúdenie, či ide o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo je rozhodujúca povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva. Ak z hmotného práva sú žalovaní solidárni dlžníci, títo sú zásadne samostatnými a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní a je len na úvahe veriteľa, či bude celé plnenie alebo jeho časť žiadať len od niektorého z nich alebo od všetkých solidárnych dlžníkov. Pasívne vecne legitimovaný je tak ktorýkoľvek solidárny dlžník sám o sebe. Už z toho, že o založení procesného spoločenstva medzi solidárnymi dlžníkmi rozhoduje iba vôľa veriteľa, vyplýva záver o samostatnosti spoločníkov. Okrem toho, aj keby boli žalovaní všetci

solidárni dlžníci, nemusi sa rozsudok vzťahovať na všetkých, lebo každému z nich prislúchajú jeho (resp. aj jeho) osobné námietky, ktoré sú posudzované iba vo vzťahu k nemu samému. Každý zo solidárne žalovaných dlžníkov koná sám za seba a voči každému z nich môže byť samostatne (i odlišne) rozhodnuté. Ani jeho procesné úkony (napríklad podanie odvolania) preto nezaväzujú ostatných žalovaných. Naopak iba tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému spoločníkovi, ide o nerozlučné spoločenstvo. V prejednávanej veci je okrem uvedeného nesporné aj to, že vo vzťahoch z povinného zmluvného poistenia platí zásada, že poškodený (oprávnený) môže náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla požadovať buď od poisteného škodcu, alebo od poisťovateľa (priamy nárok). Poisťovateľ (povinný) má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá škodu priamo spôsobila. Napriek tomu tieto dva nároky na náhradu škody nemožno stotožňovať, z dôvodu, že jeden subjekt má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu. Proti škodcovi, ide o nárok z titulu náhrady škody a proti jeho poisťovateľovi, ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (PZP). Oprávnený mal preto možnosť v konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, uplatniť si nárok na náhradu škody buď od žalovaného 1/, alebo od povinného ako žalovaného 2/ alebo od oboch naraz, ako to urobil aj v tomto prípade. Rovnako, aj v exekučnom konaní, v ktorom exekučný súd už iba vykonáva právo priznané oprávnenému v tzv. nachádzacom konaní, je to oprávnený, kto disponuje exekučným titulom a aj podaným návrhom na vykonanie exekúcie. Je výlučne dispozičným právom oprávneného, ktorý z priznaných nárokov (ak ich je viac) si uplatní v exekučnom konaní, či si ho uplatní v celom rozsahu alebo iba sčasti a aj voči ktorému zo solidárne zaviazaných dlžníkov si ho uplatní. Pasívnu solidaritu charakterizuje práve to, že spoludlžníci sú zaviazaní plniť veriteľovi spoločne (t.j. všetci spolu na to isté plnenie) a nerozdielne (t.j. dlh ako celok). Veriteľ je tak oprávnený požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek zo solidárne zaviazaných dlžníkov. Vzájomný vzťah týchto spoludlžníkov, v rámci ich vzájomného vnútorného vyporiadania, po tom ako jeden z nich splnil veriteľovi celý dlh, nie je z pozície veriteľa pre neho relevantný.

23. K tvrdeniu povinného, že postupom exekučného súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že mu nebolo doručené vyjadrenie oprávneného k jeho návrhu na zastavenie exekúcie a nemohol sa tak k nemu vyjadriť, čím bolo porušené jeho ústavné právo konať pred súdom a bola mu odňatá možnosť konať pred súdom, súd uvádza, že s takýmito právnymi závermi povinného, nemožno súhlasiť. Súd v tejto súvislosti poukazuje na koncentračnú zásadu vyjadrenú v ustanovení § 61k ods. 2 Exekučného poriadku v platnom znení, v zmysle ktorej povinný musí uviesť a uplatniť všetky právne skutočnosti, ktoré nastali ku dňu podania jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Z predmetného ustanovenia zákona je preto zrejmé, že pri rozhodovaní súdu o návrhu povinného na zastavenie exekúcie (ako aj o sťažnosti povinného) sú podstatné tie právne skutočnosti, ktoré povinný uviedol v návrhu na zastavenie exekúcie a nastali do dňa podania tohto jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Prípadné ďalšie tvrdenia povinného reagujúce na vyjadrenie oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie, ktoré by povinný uviedol v prípadnom ďalšom vyjadrení, sú pre rozhodovanie súdu irelevantné. Pre úplnosť sudca uvádza, že povinný má možnosť v priebehu exekúcie podať aj ďalšie návrhy na zastavenie exekúcie, v zmysle § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, tieto však nemajú odkladný účinok. Z uvedeného je zrejmé, že povinnému nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, keďže povinný všetky skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru odôvodňovali zastavenie exekúcie uviedol (mal zákonnú povinnosť uviesť) už v návrhu na zastavenie exekúcie. Ďalšie skutočnosti nie je možné účinne namietat' vo vyjadrení povinného k vyjadreniu oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Súd preto bez akýchkoľvek pochybností mohol rozhodnúť a aj rozhodol o návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Postup súdu bol v súlade so zákonom. Okrem uvedeného sudca poukazuje aj na to, že exekučné konanie vedené pred Okresným súdom Banská Bystrica je elektronickým súdnym konaním, v ktorom je súdom vedený elektronický súdny spis. Všetkým účastníkom exekučného konania, teda aj povinnému, bol zo strany súdu, pridelený prístupový kód, na základe ktorého je povinný oprávnený kedykoľvek nahliadať a sťahovať si dokumenty nachádzajúce sa v elektronickom súdnom spise.

24. Teda, vychádzajúc zo skutočnosti, že povinný nepreukázal v návrhu na zastavenie exekúcie žiadnu skutočnosť, ktorá by bránila vymáhateľnosti exekučného titulu v zmysle § 61k ods. 1 písm. a), b), c), d) Exekučného poriadku, ani inú skutočnosť odôvodňujúcu zastavenie exekúcie, napadnuté rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka bolo možné považovať za správne a podanú sťažnosť povinného považoval súd za nedôvodnú a zamietol ju, pretože nezistil žiadny zákonný dôvod na zastavenie exekúcie.

25. V zmysle ust. § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

26. V zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

27. V zmysle § 199e vety prvej a druhej po bodkočiarku Exekučného poriadku ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby.

28. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Exekučného poriadku o trovách exekúcie, súd priznal oprávnenému uplatnené trovy právneho zastúpenia konaní o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 65Ek/307/2019 zo dňa 19.6.2019 a to v rozsahu v akom si tieto sám vyčíslil. Súd, pokiaľ ide o vyčíslenie trov právneho zastúpenia, poznamenáva, že oprávnený si vyčíslil a uplatnil trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby vo výške 203,96,-EUR, keď za tarifnú hodnotu veci považoval sumu 15.000,-EUR, pozostávajúci zo sumy úkonu 160,17,-EUR, režijného paušálu 9,80,-EUR a prislúchajúcej 20% DPH vo výške 33,99,-EUR.

29. Sudca konštatuje, že oprávnený má, v konaní o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 65Ek/307/2019 zo dňa 19.6.2019, nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, 13a ods. 2 písm. c), § 16 ods. 3, 18 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. v platnom znení, za dva úkony právnej služby a to za písomné vyjadrenie k návrhu povinného na zastavenie exekúcie a za písomné vyjadrenie k sťažnosti povinného. Keďže náhradu za úkon právnej služby, za vyjadrenie sa k návrhu povinného na zastavenie exekúcie, oprávnenému priznal v napadnutom uznesení vyšší súdny úradník, sudca rozhodoval iba o trovách oprávneného súvisiacich s podanou sťažnosťou povinného. Sudca, vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci ako ju vyčíslil oprávnený, t.j. vo výške 15.000,-EUR, priznal oprávnenému trovy právneho zastúpenia vo výške 203,96,-EUR za jeden úkon právnej služby, za vyjadrenie sa k sťažnosti povinného, spolu s režijným paušálom pre rok 2019, vo výške 9,80,-EUR, čo je spolu suma 169,97,-EUR, zvýšené o DPH (33,99,-EUR), spolu 203,96,-EUR.

30. Po právoplatnosti tohto uznesenia bude súd postupovať v súlade s § 199d Exekučného poriadku.

31. Vzhľadom na uvedené sudca rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie. (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku).
Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).